

BENE ZOLTÁN

Kavicságy

Wenner nagyon unta már, ahogy egyik fehér csíkot a másik után nyeli el a Suzuki. Szombat délelőtti gyér forgalomban autózott, az úttest közepén haladt, hogy elkerülje a kátyúkat. A rádióból özönlő buta viccek és egyhangú zenék csak rontottak amúgy is nyomott hangulatán. Elzárta a szerkezetet, akkor azonban a motor monoton zúgása erősödött pattanásig feszülő csenddé az agyában. Újra elfordította a gombot, a két idéetlen műsorvezető viccesnek szánt gondolatokat osztott meg vele a prostitúcióról. Türelmi zóna, bárca, kupleráj, útszéli repedt-sarkúak bukkantak elő, majd szívódtak föl az agyában.

Aztán az út szélén, a kavicságyon, mintha csak a rádiót illusztrálná, föltűnt egy lány. A hűvös őszi délelőtt ellenére lenge ruházatban. Két-három kilométer után a másodikat, valamelyes távolságra tőle a harmadikat is megpillantotta. A negyediknél megállt. Úgy érezte, akaratlanul. Mintegy véletlen folytán. Talán a zsigereibe szívódtak a rádióból előszivárgó hölgyek... Elzárta a szerkezetet.

A nő haja lángvörösre festve. Piros csizmában, kurta szoknyában, csipkés melltartóban álldogált egy elhagyatott buszmegállóban.

– Mennyi? – kérdezte Wenner, ahogy a filmekben hallotta.

Nyilván tudomásul vette a választ, mindenesetre intett a fejével az *útszélinek*:
üljön be hátra.

– Forduljon le a következő bekötőútnál – mutatta a nő –, aztán úgy háromszáz méter után megállhat. Nem jár arra a kutya se.

Wenner követte az utasításokat. Miután megállt, mozdulatlanul, szótlanul ült tovább. Nézelődött. Nem értette, mi folyik körülötte. Fogalma sem volt, mi lelte. Nem tudta, mi a fenét is akar. Ugyanakkor ijedten tapasztalta, hogy erős erekciója van. Félni kezdett minden mozdulattól.

A messzeségben roskadozó épületet vett észre, arra szegezte a tekintetét. Menekült volna, de hirtelenjében azt sem tudta, mi elől futna. *Amaz* kiszállt, előre ült, tette a dolgát. Wennerben alig-alig tudatosult, mi történik. Gépiesen tűrte, hogy tegyék vele azt, amit ilyen esetekben tenni szoktak. Behunyta a szemét, és mindvégig azon tűnődött, hogyan kerülhetett ebbe a kellemetlen, megalázó helyzetbe. Mikor a nő végzett, sóhajtott egyet és újra bámulni kezdte a távolban omladozó tanyát.

– Szar volt – jegyezte meg a nő.

Wennert ez a két nyers, lesajnáló szó kissé magához térítette.

- Kérdezed vagy mondod?
- A nő felé fordult. Elvörösödött.
- Kérdezem és mondom.

Wenner igyekezett megőrizni a nyugalalmát, uralkodni a hangja remegésén – sikertelenül. A szája kiszáradt, a tenyere izzadt. Mint egy hülye filmben, gondolta, egy banális, ostoba, hollywoodi limonádében. Rekedtes hangon jegyezte meg:

- Egy évtizede jobb volt, Magdi.
- Nekem is jobb volt veled, Wenner.

Hallgattak kis ideig. A férfi úgy érezte magát, mint aki egy átverős showműsor csapdájába esett. Annyira ócska történet...

- Rögtön megismertél?

Wenner megfontolta, megrágta a választ. Talán időt is akart nyerni. Nem, abban a piros csizmában, abban a szoknyácskában, amiből lépésről lépésre kivillan a bugyi, abban a csupacsipke melltartóban nem ismert rá.

- Nem.
- Mikor?

Wenner nem tudott felelni. Talán egy mozdulat, talán egy hangsúly, egy elfojtott hangtöredék árulta el, hogy Magdi az. Tudatosulni azonban csak akkor tudatosult benne, amikor a nő felé fordult – *azután*. Röstellte magát.

- Mióta csinálod?
- Öt vagy hat éve.

Wenner tudta, hogy szájalmas, mégis föltekerte a kérdést:

- Miért?

– Viszonylag jól lehet vele keresni. Most már. Kezdetben alig tarthattam meg valamit, mindent elszedtek. De most már biztos, megbízható pont vagyok. Meg aztán nehéz ebből kiszállni.

- Gondolom.
- Fogalmad sincs!

Wenner nem mert moccanni. Mély szégyenérzet tört rá, kíméletlenül. Nézte a roskatag tanyát, a fölötte keringő varjakat; a sápadt napfény szűrte a retináját.

- Te mikor ismertél meg?

– Azonnal. Bíztam benne, hogy majd nem ismeresz rám. A gimiben még más voltam.

Wenner jól emlékezett. Szép, barna haja volt, kedves arca. Két hónapig jártak együtt. Mindig szívesen idézte föl magában azt a két hónapot.

– Mivel foglalkozol? – hallotta Magdi hangját. – Már azon kívül, hogy megállsz a kurváknak.

– Nem szoktam megállni – ingatta a fejét Wenner, és érezte, ahogy ismét arcába szökik a vér. – Most először életemben.

- Oké. Szóval, mit csinálsz?

– Ostobaságokat. Például hülyeségekkel házalok. Autóba ülök minden kibaszott reggel, levezetek párszáz kilométert, művázakban, iskolákban bérelt termekben hazudozom pofátlanul az embereknek. Egyszóval ügynökösködöm. Egy tetű vagyok. Semmirekellő.

– Szombaton is dumálsz rá a népekre a gagyit?

– Volt már rá példa. De ma nem. Ma a gyerekeimet mentem meglátogatni, csak hogy az anyjuk az új apjukkal elvitte őket kirándulni valahová. Állítólag elfelejtették, hogy az enyémeik lennének mára.

– Szemétség.

– Az.

– Vigyél vissza az útra, kérlek.

– Még nem fizettem – habogta Wenner.

– Nem félek, hogy átcseszelsz.

Wenner előkotorta a pénzt, odaadta. Magdi gondosan elrakta a táskájába.

– Vannak gyerekeid?

– Romantikus lenne, de nincsenek. A tieid?

– Két kislány.

– És?

– Túl keveset voltam otthon. Az anyjuk talált olyat, akire jobban támaszkodhat.

– Szar ügy. Bár nem ritka.

Wenner indított, megfordult, visszahajtott az útra. Az elhagyott buszmegálló-nál megállt. Magdi tett egy bizonytalan mozdulatot, végül gépiesen rámosolygott, mielőtt kiszállt.

– Ha osztálytalálkozót szerveztek, csak akkor meséld el ezt a kis randevúmat, ha nagyon muszáj! – szólt vissza, mielőtt becsapta az ajtót.

– Nem fogom elmesélni – motyogta zavartan Wenner. – Várj! – kiáltott, és egy névjegyet nyújtott a nő felé. – Hívj fel egyszer.

Magdi elvette a kártyát, belepillantott, keserű fintort vágott.

– Inkább keress magadnak egy tisztességes, jószándékú asszonyt, akinek panaszkodhatsz, ha nem kapod meg a gyerekeid!

– Szia – mondta Wenner. Hátramenetbe kapcsolt, tolatott, fordult, folytatta az útját. Dühös volt. Az egész buta, lehetetlen helyzetre. Mintha megrendezték volna, tényleg! Dühös volt magára, a volt feleségére, Magdi utolsó mondatára. Nem vette észre, hogy könnyörtelen szavainak mennyire ellentmondott a mozdulat, amivel a névjegykártyát a táskájába csúsztatta. A visszapillantóban figyelte a nőt. Szerencsétlennek tűnt, ahogy ott állt a kavicságyon, a buszmegállót jelző tábla mellett. Nem volt vonzó, dacára a kihívó öltözéknek. Aztán megpillantotta saját magát az üvegfelületen: kiszolgáltatott, szánalmas, kissé nyüzött arc. Bekapcsolta a rádiót. Abból is ömlött a szar.